

Środa, 26 lutego 2014 r.

P7_TA(2014)0132

Polityka spójności

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie siódmego i ósmego sprawozdania Komisji Europejskiej z postępów unijnej polityki spójności oraz w sprawie sprawozdania strategicznego 2013 dotyczącego realizacji programów na lata 2007–2013 (2013/2008(INI))

(2017/C 285/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji pt. „Siódme sprawozdanie z postępów w dziedzinie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej” z dnia 24 listopada 2011 r. (COM(2011)0776) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SEC(2011)1372),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji pt. „Ósme sprawozdanie z postępów w dziedzinie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej – Regionalny i miejski wymiar kryzysu” z dnia 26 czerwca 2013 r. (COM(2013)0463) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SWD(2013)0232),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji pt. „Polityka spójności: sprawozdanie strategiczne 2013 dotyczące realizacji programów na lata 2007–2013” z dnia 18 kwietnia 2013 r. (COM(2013)0210) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SWD(2013)0129),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 6 października 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego objętych zakresem wspólnych ram strategicznych oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności, oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 (COM(2011)0615),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie polityki spójności: inwestowanie w realną gospodarkę⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie polityki spójności i polityki regionalnej UE po 2013 r.⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wkładu polityki spójności w osiągnięciu celów lizbońskich i celów „UE 2020”⁽³⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 6 października 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i celu „Inwestycje na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia” oraz w sprawie uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 (COM(2011)0614),
- uwzględniając 4. sprawozdanie monitorujące Komitetu Regionów w sprawie strategii „Europa 2020” (Komitet Regionów, październik 2013 r.),
- uwzględniając wspólny dokument Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Regionalnej i Miejskiej oraz Dyrekcji Generalnej ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego Komisji zatytułowany „Polityka spójności UE na rzecz zatrudnienia i wzrostu w Europie” (lipiec 2013 r.),
- uwzględniając ekspertyzę opublikowaną przez Parlament Europejski „Polityka spójności po 2013 r.: ocena krytyczna wniosków ustawodawczych” (czerwiec 2012 r.),
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego i opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0081/2014),

⁽¹⁾ Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 113.

⁽²⁾ Dz.U. C 371 E z 20.12.2011, s. 39.

⁽³⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 120.

Środa, 26 lutego 2014 r.

- A. mając na uwadze, że dowody empiryczne wykazują, że kryzys gospodarczy, finansowy i społeczny doprowadził do zatrzymania procesu konwergencji, a nawet do jego cofnięcia, w ten sposób pogłębiając różnice między regionami i kończąc długi okres, w którym różnice regionalne PKB na jednego mieszkańca oraz bezrobocie w UE stale się zmniejszały, jednocześnie niosąc poważne konsekwencje dla słabszych regionów Unii;
- B. mając na uwadze wzrost deficytu środków publicznych oraz coraz większą presję, jakiej poddawane są te środki, zarówno na szczeblu państw członkowskich, jak i na szczeblu UE, podczas gdy kryzys i spowodowana przez kryzys recesja, jak również kryzys zadłużeniowy w kilku państwach członkowskich, zmusiły ostatecznie państwa członkowskie do przeprowadzenia istotnych i potrzebnych reform strukturalnych, które przyczyniły się do przywrócenia wzrostu gospodarczego i stworzenia nowych miejsc pracy, prowadząc czasami do cięcia wydatków w zakresie współfinansowania funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności;
- C. mając na uwadze, że polityka konsolidacji fiskalnej spowodowała wzrost znaczenia i roli polityki spójności jako źródła inwestycji publicznych, szczególnie poniżej szczebla krajowego, jako że finansowanie tej polityki stanowi ponad połowę ogółu inwestycji publicznych w znacznej liczbie państw członkowskich i regionów;
- D. mając na uwadze, że negatywne skutki kryzysu odczuwalne są we wszystkich regionach i miastach europejskich, zatem finansowanie polityki spójności jest coraz ważniejsze również w regionach znajdujących się w okresie przejściowym oraz w regionach lepiej rozwiniętych;
- E. mając na uwadze, że udział w realizacji celów strategii „Europa 2020” ma bardzo zdecydowany wymiar regionalny, który należy brać pod uwagę przy przygotowywaniu i wdrażaniu programów kolejnej generacji w ramach polityki spójności i innych dziedzin polityki inwestycyjnej UE;
- F. mając na uwadze, że w ramach polityki spójności nacisk kładziono dotychczas raczej na absorpcję niż na definiowanie i monitorowanie celów oraz ocenę ich realizacji, a jednocześnie systemy monitorowania i oceny nie doprowadziły do pełnego osiągnięcia celów w postaci lepszego zdefiniowania zróżnicowanych założeń dostosowanych do specyfiki regionalnej, cech charakterystycznych i potrzeb lokalnych, regionalnych i międzyregionalnych;
- G. mając na uwadze, że polityka spójności w dalszym ciągu pozostanie głównym źródłem finansowania publicznego w UE w kontekście wieloletnich ram finansowych 2014–2020 oraz mając na uwadze, że w nowych ramach polityki spójności cały nacisk położono na konieczność skoncentrowania inwestycji w kilku uznawanych za najważniejsze obszarach, takich jak zatrudnienie (szczególnie zatrudnienie młodzieży) oraz mobilność pracowników, edukacja i szkolenia, MŚP, badania, rozwój technologiczny i innowacje, ICT, zrównoważony transport i usuwanie wąskich gardeł, zrównoważona energia, środowisko, promocja zdolności instytucjonalnych organów publicznych oraz skuteczności organów administracji państwowej, rozwój obszarów miejskich i dużych miast;
- H. mając na uwadze, że potrzeba osiągnięcia lepszych wyników przy użyciu mniejszej ilości zasobów doprowadziła do włączenia inteligentnej specjalizacji do nowych ram polityki spójności (rozporządzenie w sprawie wspólnych przepisów⁽¹⁾), aby regiony mogły przyjąć strategiczne i mniej fragmentaryczne podejście do rozwoju gospodarczego poprzez wsparcie skoncentrowane na badaniach i innowacji;
- I. mając na uwadze, że partnerstwo i wielopoziomowe sprawowanie rządów stanowią ogólne zasady horyzontalne zmierzające do realizacji unijnej strategii na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu w kontekście kolejnych ram prawnych polityki spójności;
- J. mając na uwadze, że oceny dokonane w ramach okresu programowania 2007–2013 nie obejmują całego cyklu oceny uwzględniającego efektywność, skuteczność i skutki;
- K. mając na uwadze, że poziom absorpcji środków z funduszy w państwach członkowskich wynosi około 50 %, a w ostatnim roku tego okresu wyniósł około 30 %;
- L. mając na uwadze, że MŚP mają trudności z oceną finansowania pochodzącego z sektora bankowego;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).

Środa, 26 lutego 2014 r.

Ogólne wyzwania związane z wdrażaniem w obecnym okresie programowania

1. przyjmuje z zadowoleniem siódme i ósme sprawozdanie z postępów, jak również sprawozdanie strategiczne za rok 2013, i wzywa Komisję, która rozpoczyna właśnie ocenę ex post 2007–2013, oraz państwa członkowskie do oparcia tejszej oceny na wiarygodnych danych, do pochylenia się nad wydajnością, skutecznością i skutkami działań, a także do zakończenia oceny do 2015 r., jak przewidziano w poprzednim rozporządzeniu ogólnym, aby wyciągnąć jasne wnioski, które zostaną wykorzystane przy wdrażaniu w nowym okresie programowania;
2. uważa, że sama polityka konsolidacji budżetowej nie wystarczy do umocnienia wzrostu i wspierania inwestycji, które prowadzą do tworzenia trwałych miejsc pracy wysokiej jakości, co wymaga również środków wsparcia gospodarki i sprzyjania rozwojowi, który w dalszym ciągu jest skromny i niepewny, zmierzającemu do ożywienia gospodarczego;
3. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do zwiększania inwestycji w obszarach przedsiębiorczości, nowo powstających przedsiębiorstw i samozatrudnienia, które służą tworzeniu nowych miejsc pracy, zważywszy szczególnie na fakt, że MŚP i mikroprzedsiębiorstwa zapewniają ponad dwie trzecie miejsc pracy w sektorze prywatnym UE; uważa, że należy położyć szczególny nacisk na poziom regionalny i lokalny; ponadto jest zdania, że inwestowanie w przedsiębiorstwa społeczne i przedsiębiorczość społeczną oferuje dodatkową i korzystną możliwość wyjścia naprzeciw potrzebom społecznym, których nie zaspokajają dobra i usługi publiczne;
4. wyraża zaniepokojenie z powodu braku wystarczających publicznych środków finansowych, w szczególności poniżej szczebla krajowego, przeznaczonych na należyte wdrożenie strategii „Europa 2020”, ze względu na skutki kryzysu gospodarczego oraz z powodu znacznego uzależnienia licznych mniej rozwiniętych państw członkowskich i regionów od środków przeznaczonych na finansowanie polityki spójności; uważa, że przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji dotyczącej potencjalnych sankcji makroekonomicznych należy uważnie rozpatrzyć olbrzymią zależność rozwoju niektórych państw członkowskich od środków przeznaczonych na finansowanie polityki spójności;
5. uważa, że chociaż środki przeznaczone na politykę spójności w bieżących wieloletnich ramach finansowych są stosunkowo niewielkie w obliczu potrzeb w terenie, zapewnienie większej efektywności, jak również synergii między budżetem UE a budżetami krajowymi może niemniej jednak stanowić istotny bodziec dla strategii umacniania wzrostu;
6. uważa, że aby przyczynić się do realizacji strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu, zgodnie z celami spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, niezależnie od potrzeby skoncentrowania się na sektorach o długoterminowym potencjale w zakresie tworzenia miejsc pracy i innowacji, istotne jest uwzględnienie znacznych potrzeb słabiej rozwiniętych regionów w zakresie inwestycji w projekty infrastruktury w podstawowych sektorach, takich jak transport, telekomunikacja i zrównoważona energia;
7. uważa, że bez względu na dowody zaangażowania władz lokalnych i regionalnych w przygotowanie umów o partnerstwie, konieczne jest podjęcie dalszych działań na rzecz umocnienia terytorialnego wymiaru systemu zarządzania polityką spójności, strategią „Europa 2020” oraz europejskim semestrem, przez zapewnienie po pierwszego rzeczywistego dialogu i komplementarności różnych szczebli zarządzania, a po drugie zgodności priorytetów przyjmowanych na tych szczeblach ze specyfiką oraz potrzebami na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym; podkreśla w tym względzie znaczenie zadania o to, by gminy i regiony były należycie zaangażowane w ustanowienie strategii krajowych oraz wskazanie specyficznych problemów i wyzwań, przy jednoczesnym uniknięciu zwiększenia obciążeń administracyjnych;
8. uważa, że polityka spójności umożliwia najlepiej nadanie strategii „Europa 2020” wymiaru terytorialnego, niezbędnego do rozwiązania bardzo istotnych różnic wzrostu w ramach Unii i wewnątrz państw członkowskich, oraz że zapewnia, iż potencjał wzrostu wykorzystywany jest również na najbardziej oddalonych i najrzadziej zaludnionych terytoriach unijnych, a także umożliwia zaradzenie sytuacji, w której rozbieżne zdolności instytucjonalne oznaczają, że różne regiony nie mogą w ten sam sposób wykorzystywać danych celów jako punktu odniesienia;

Skoncentrowanie się na kwestiach zatrudnienia i włączenia społecznego

9. jest szczególnie zaniepokojony faktem, że z powodu kryzysu znacznie wzrósł odsetek ludności zagrożonej ubóstwem lub wykluczeniem społecznym, znajdującej się w złej sytuacji materialnej, doświadczającej degradacji środowiska i złych warunków mieszkaniowych, wykazującej się bardzo małą intensywnością pracy, zagrożonej wykluczeniem i ubóstwem energetycznym, przy czym odnotowuje się to szczególnie w regionach i miastach objętych celem konwergencji, a w szczególności w regionach wokół miast stołecznych, które zgodnie ze wskaźnikami są sklasyfikowane jako rozwinięte,

Środa, 26 lutego 2014 r.

przy czym problemy te dotyczą w większym stopniu kobiet, rodzin niepełnych, rodzin wielodzietnych z przynajmniej czworgiem dzieci, opiekunów (zwłaszcza osób opiekujących się osobami niepełnosprawnymi), członków marginalizowanych społeczności lub osób starszych, zbliżających się do wieku emerytalnego, dla których możliwość korzystania z równych szans jest utrudniona;

10. uważa, iż kwestie te należy pilnie rozwiązać – gdyż powodują one znaczne zmniejszenie spójności między regionami i mogą stanowić zagrożenie dla konkurencyjności Unii w perspektywie średnio- i długookresowej – poprzez skoncentrowanie się na dziedzinach polityki, które zapewniają trwałe zatrudnienie dobrej jakości oraz włączenie społeczne, w szczególności w odniesieniu do ludzi młodych, poprzez promowanie roli ŚMP w tym zakresie, ograniczenie rozdrobnienia i ułatwienie zmiany pracy, przy czym należy skoncentrować się na programach przekwalifikowania osób długotrwale bezrobotnych, wykorzystaniu doświadczeń osób u schyłku kariery zawodowej oraz wspieraniu w równej mierze niezależności gospodarczej kobiet i mężczyzn; uważa, że istotne jest także wspieranie fizycznej dostępności i dostępu do informacji i środków przekazu, których osiągnięcie musi zostać ocenione przy wykorzystaniu wiarygodnych, obiektywnych i porównywalnych wskaźników oraz rozważeniu zmian demograficznych;

11. podkreśla rolę Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) w zmniejszeniu różnic w kapitale ludzkim między regionami oraz we wspieraniu działań na rzecz zmniejszenia bezrobocia, gdyż ten fundusz, równoległe z Europejskim Funduszem Rozwoju Regionalnego (EFRR) i w połączeniu z nim, przyczynia się do realizacji niektórych najważniejszych obecnie priorytetów Unii, takich jak zwiększenie zatrudnienia młodzieży i poprawa sytuacji na rynku pracy, wspieranie zrównoważonej gospodarki i wzrostu, zmniejszenie liczby uczniów przedwcześnie kończących naukę oraz zwalczanie ubóstwa, dyskryminacji i wykluczenia społecznego; dlatego należało, aby kłaść większy nacisk na zasadę należytego zarządzania finansami, ze szczególnym uwzględnieniem efektywności i skuteczności działań w ramach EFS, a także wzywa Komisję do przeanalizowania wpływu wywieranego przez EFS na bezrobocie i tworzenie miejsc pracy;

12. przyznaje, że znaczna część wydatków z EFS przeznaczana jest na wspieranie nowych i lepszych miejsc pracy, promowanie integracji i udziału grup defaworyzowanych, w tym osób niepełnosprawnych, oraz na rozwój dostępnego dla wszystkich społeczeństwa integracyjnego; podkreśla jednak, że w dobie kryzysu należy położyć większy nacisk na skuteczne wykorzystanie środków EFS w celu zwalczania lokalnych i regionalnych nierówności oraz wykluczenia społecznego, ułatwiania dostępu do zatrudnienia, zwłaszcza dla najbardziej zagrożonych grup i młodzieży, a także ułatwienia kobietom powrotu na rynek pracy poprzez zmniejszenie segregacji ze względu na płeć;

13. zauważa, że duża liczba osób przedwcześnie kończących naukę w niektórych regionach jest o wiele wyższa od zakładanych 10 % oraz że osoby przedwcześnie kończące naukę muszą otrzymać ofertę kształcenia, szkolenia lub pracy, która będzie odpowiadała ich potrzebom; w tym kontekście odnosi się do znaczenia gwarancji dla młodzieży dla osób przedwcześnie kończących naukę; podkreśla znaczenie integracyjnego – gwarantującego wszystkim młodym osobom równe szanse – systemu edukacji, który umożliwi zmniejszenie liczby osób przedwcześnie kończących naukę; podkreśla w związku z tym, że należy znaleźć sposób na integrację słabo wykształconych młodych ludzi na rynku pracy poprzez zapewnienie nieograniczonych, dostępnych, wysokiej jakości szkoleń zawodowych i szkoleń w miejscu pracy oraz umożliwienie zdobywania umiejętności, biorąc pod uwagę fakt, że brak kwalifikacji może zwiększyć zagrożenie bezrobociem, które z kolei zwiększa ryzyko ubóstwa i pociąga za sobą ogrom problemów społecznych związanych z wykluczeniem społecznym, wyobcowaniem i nieudanymi próbami budowania samodzielnego życia; zaznacza w związku z tym, że wkład EFS jest niezbędny, aby pomóc większej liczbie młodych osób kontynuować naukę i zdobywać odpowiednie, potrzebne do pracy kwalifikacje oraz by zapewnić szerszy dostęp do wysokiej jakości kształcenia dzięki specjalnym projektom skierowanym do dzieci pochodzących z defaworyzowanych grup i mniejszości, w tym osób niepełnosprawnych; wzywa państwa członkowskie do promowania odpowiednich szkoleń zawodowych i szkoleń w miejscu pracy wśród osób, które będą czerpały z nich korzyści;

14. podkreśla, że sytuacja młodych osób na rynku pracy w dużym stopniu zależy od ogólnej sytuacji gospodarczej, w związku z czym niezwykle istotne jest, aby wspierać młodych ludzi, udzielać im porad i nadzorować ich w procesie przechodzenia od kształcenia do życia zawodowego; jest zdania, że Komisja mogłaby zatem dostosować wszelkie przyszłe propozycje działań politycznych dotyczące tej dziedziny do inicjatyw „Mobilna młodzież” oraz „Szanse dla młodzieży”;

15. podkreśla, że w niektórych regionach poziom zatrudnienia nie przekracza 60 %, przy czym w niektórych regionach poziom ten jest nawet o 20–25 % niższy od krajowych wartości docelowych, co wywiera negatywny wpływ szczególnie na młodzież, kobiety, ludzi starszych, opiekunów oraz osoby niepełnosprawne; podkreśla, że niektóre działania antykryzysowe przyniosły odwrotny skutek w odniesieniu do spójności i w dużym stopniu przyczyniły się do zwiększenia nierówności w UE; podkreśla, że zapewnienie zatrudnienia dla grup wysokiego ryzyka lub stwarzanie im możliwości pracy wymaga ukierunkowanych działań w zakresie tworzenia i utrzymywania miejsc pracy oraz zapewniania możliwości

Środa, 26 lutego 2014 r.

szkolenia; podkreśla, że w niektórych odosobnionych osadach kolejne pokolenia żyją bez pracy, co stanowi szczególne niebezpieczeństwo dla społeczności zmarginalizowanych;

16. zaznacza, że wskaźniki zatrudnienia pozostają daleko poniżej celu strategii „Europa 2020”, zakładającego osiągnięcie do 2020 r. poziomu zatrudnienia w wysokości co najmniej 75 % dla osób w przedziale wiekowym od 20 do 64 lat; zauważa, że mimo braku określenia na szczeblu regionalnym docelowych poziomów zatrudnienia, państwa członkowskie wyznaczyły indywidualne cele krajowe, które w większości przypadków nie zostały osiągnięte ze względu na silny i asymetryczny wpływ kryzysu gospodarczego na regionalne rynki pracy, szczególnie w Europie Południowej, co spowodowało znaczny wzrost bezrobocia młodzieży;

17. uważa, że wszystkie regiony stoją przed wyzwaniem zapewnienia trwałego wzrostu i poprawy wydajności wykorzystania zasobów; podkreśla w tym kontekście, że potrzebne są strategie polityczne, które przewidują priorytety w zakresie wydatków w dziedzinie edukacji, uczenia się przez całe życie, badań, innowacji i rozwoju, efektywności energetycznej i przedsiębiorczości na szczeblu lokalnym, a także tworzenia nowych instrumentów finansowych dla wszystkich typów przedsiębiorstw, a w szczególności dla MŚP;

18. przypomina o potencjale MŚP dla tworzenia miejsc pracy i apeluje do państw członkowskich o opracowanie strategii służących poprawie dostępu MŚP do finansowania oraz poprawie warunków finansowych; nawołuje Komisję do współpracy z państwami członkowskimi w celu zwiększania przejrzystości zaproszeń do składania ofert i ich przewidywalności, a także do ograniczenia okresu upływającego między opublikowaniem zaproszeń a udzielaniem zamówień publicznych, w szczególności w odniesieniu do MŚP, które konkurują w szybko zmieniającym się środowisku;

19. wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na sektor przedsiębiorstw kulturalnych i kreatywnych, które przyczyniają się do realizacji celów strategii „Europa 2020”, w szczególności do tworzenia miejsc pracy; podkreśla zasadniczy wpływ tych przedsiębiorstw na rozwój regionów i miast; wzywa do trwałego promowania kształcenia ustawicznego przeznaczonych specjalnie dla kobiet w tych sektorach, aby skutecznie promować wykorzystanie ich umiejętności oraz tworzyć nowe możliwości zatrudnienia.

Wyniki oceny

20. przypomina, że mimo mocnych dowodów na przyspieszenie wdrażania polityki spójności oraz mimo istotnego wkładu wnoszonego przez utworzone w konsekwencji programy w wielu dziedzinach, w których inwestycje są niezbędne dla zmodernizowania gospodarki i podniesienia jej konkurencyjności (takich jak badania i rozwój, wspieranie MŚP, ponowne uprzemysłowienie, włączenie społeczne oraz edukacja i szkolenie), wdrożenie programów w wielu państwach członkowskich przed końcem obecnego okresu programowania jest zagrożone; apeluje w związku z powyższym do Komisji o dogłębne przeanalizowanie przyczyn niskiego poziomu absorpcji i nawołuje państwa członkowskie do zapewnienia współfinansowania w celu przyspieszenia wdrażania funduszy;

21. zachęca państwa członkowskie do zbadania synergii między finansowaniem polityki spójności a innymi źródłami finansowania w UE (takimi jak TEN-T, TEN-E, instrument „Łącząc Europę”, inicjatywa „Horyzont 2020”, COSME i inne programy), jak również środkami udzielanymi przez Europejski Bank Inwestycyjny oraz Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju; ponagla państwa członkowskie do przyspieszenia wdrażania i do uproszczenia i poprawienia dostępu do środków pozostających do dyspozycji, aby zachęcić MŚP, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, gminy miejskie i innych zainteresowanych beneficjentów do ich wykorzystania;

Wyzwania związane z monitorowaniem i oceną

22. uważa, że ocena odrywa kluczową rolę w debacie politycznej i zdobywaniu doświadczenia, jednak wyraża zaniepokojenie, że chociaż dostarczanie danych kontrolnych i informacji dotyczących wdrażania poprawia jakość wyznaczanych celów, to w wielu przypadkach składanie sprawozdań z postępu, nierówna jakość utrudnia uzyskanie pełnego obrazu postępu na drodze do tych celów na szczeblu regionalnym i lokalnym; podkreśla, że w ramach oceny należy również przeanalizować i zaproponować środki w celu wyeliminowania zbędnych obciążeń spoczywających na beneficjentach, w tym MŚP, władzach lokalnych i regionalnych oraz organizacjach pozarządowych; uważa, że nie należy nakładać żadnych dodatkowych obciążeń związanych z kontrolą;

23. uważa, że sprawozdania z postępów nie prezentują w pełni jasnego obrazu postępów osiągniętych we wdrażaniu polityki spójności i realizacji przyjętych celów, ze względu albo na brak dostępnych danych na właściwym szczeblu, albo nie dość jasne powiązanie między przekazanymi danymi statystycznymi a stopniem realizacji celów polityki spójności, które wymagają monitorowania;

Środa, 26 lutego 2014 r.

24. zwraca się do Komisji i do państw członkowskich, aby w celu poprawy przejrzystości sprawozdawczości i jakości sporządzania programów i ich wdrażania wykorzystywały w pełni instrumenty monitorowania i oceny dostępne w kontekście obowiązujących ram prawnych (większe zorientowanie na wyniki, użycie wspólnego wskaźnika produktu, wybór wskaźników wyników pod kątem konkretnych programów oraz klarowne ramy funkcjonowania);

25. uważa, że chociaż z oceny programów polityki spójności współfinansowanych w ramach EFRR i Funduszu Spójności w okresie 2007–2013 wynika, że państwa członkowskie ogólnie są dobrze poinformowane o wymogach w zakresie równości kobiet i mężczyzn, jakie należy spełniać przy opracowywaniu takich programów (70 % ⁽¹⁾), to sprawozdania pokazują też, że równość kobiet i mężczyzn jest mało skutecznie uwzględniana w tych programach (mniej niż 8 %) poprzez jasne określenie problemów lub ilościowych celów; wzywa Komisję, aby nadal działała na rzecz usprawnienia systemów sprawozdawczości państw członkowskich poprzez wprowadzenie i wykorzystanie wskaźników, aby umożliwić ocenę postępów w zakresie równości kobiet i mężczyzn, osiągniętych dzięki wsparciu udzielanemu w ramach polityki spójności, oraz określić stopień, w jakim cele zostały zrealizowane;

26. nawołuje Komisję do sprawdzenia, czy instytucje zarządzające stosują dyrektywę dotyczącą opóźnień w płatnościach w stosunku do beneficjentów projektów, a także do podjęcia stosownych środków w celu zmniejszenia opóźnień w płatnościach;

27. wzywa Służbę Audytu Wewnętrznego Komisji oraz Trybunał Obrachunkowy Unii Europejskiej do poprawy kontroli wykonania zadań w ramach Funduszu Spójności i funduszy strukturalnych, a w szczególności EFS;

o

o o

28. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i państwom członkowskim.

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/regional_policy/sources/docgener/evaluation/pdf/2009-03-16-inception-report.pdf